

บันทึก

เรื่อง ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความปัญหาข้อกฎหมายในมาตรา ๓
แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๗๙

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๕๐๙๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ส่งปัญหาข้อกฎหมายของคณะกรรมการเรื่องรื้อรื้อทุกขมาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๗๙ ซึ่งบัญญัติให้อธิบดีกรมตำรวจสั่งให้นายสิบตำรวจพลตำรวจออกจากราชการได้ แต่ไม่มีบทบัญญัติใดในพระราชบัญญัติฉบับนั้นบังคับให้นำวิธีการเกี่ยวกับการตั้งกรรมการสามนาย เพื่อทำการสอบสวนตามความในมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๕ มาใช้ ปัญหาจึงมีว่าจะต้องตั้งกรรมการสามนายทำการสอบสวนตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๕ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อที่จะวินิจฉัยปัญหานี้จำเป็นต้องพิจารณาถึงเรื่องการลงโทษข้าราชการที่เป็นตำรวจเสียก่อนว่า ได้มีกฎหมายบัญญัติไว้อย่างไร จะเห็นได้ว่าการลงโทษข้าราชการที่เป็นตำรวจนั้น ได้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. ๒๕๗๙ บัญญัติไว้เป็นพิเศษแตกต่างกับข้าราชการพลเรือนสามัญ ดังจะเห็นได้จากมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. ๒๕๗๙ ซึ่งบัญญัติว่า

“ทัณฑ์ที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดต่อวินัยตำรวจดังกล่าวไว้ในหมวด ๒ นั้น ให้มีกำหนดเป็นหกสถาน คือ

๑. ภาคทัณฑ์
๒. ทัณฑ์กรรม
๓. กักยาม
๔. กักขัง
๕. จำขัง
๖. ลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน”

มาตรานี้ได้บัญญัติให้ลงโทษแก่ข้าราชการที่เป็นตำรวจตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนไว้อีก โทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๕ ก็มีมาตรา ๖๐ ซึ่งบัญญัติว่า

“มาตรา ๖๐ โทษผิดวินัยตามพระราชบัญญัตินี้มี ๕ สถาน คือ

- (๑) ไล่ออก
- (๒) ปลดออก
- (๓) ลดชั้นเงินเดือน
- (๔) ตัดเงินเดือน
- (๕) ภาคทัณฑ์”

เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า ในการลงโทษข้าราชการที่เป็นตำรวจนั้น จะลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. ๒๔๗๗ หรือจะลงโทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ การลงโทษนั้นถ้าหากจะลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. ๒๔๗๗ ก็จะต้องปฏิบัติตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ แต่ถ้าหากจะลงโทษตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนก็ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนทุกประการ เช่น ถ้าไล่ออกหรือปลดออกจากราชการตามมาตรา ๖๑ ก็จะต้องตั้งกรรมการสามนายเพื่อสอบสวนตามระเบียบเป็นต้น

มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๙ อันเป็นประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยนั้น ได้บัญญัติว่า “ให้อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจสั่งนายสิบตำรวจ พลตำรวจ ซึ่งมีใช้ผู้ที่อยู่ในระหว่างประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร หรือข้าราชการพลเรือนชั้นจัตวาในกรมตำรวจ ออกจากราชการได้ตามเหตุที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน”

ตามมาตรานี้ จะเห็นได้ว่า อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจที่จะสั่งให้นายสิบตำรวจหรือพลตำรวจออกจากราชการได้เป็นพิเศษ ซึ่งเป็นโทษอีกอย่างหนึ่ง นอกจากโทษหกสถานดังที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ พ.ศ. ๒๔๗๗ การให้ออกนี้มีใช้การไล่ออกและปลดออกจากราชการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ ซึ่งถ้าจะไล่หรือปลดข้าราชการที่เป็นตำรวจแล้ว ก็จะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ เมื่อการให้ออกนี้มีใช้โทษตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ ฉะนั้น การให้ออกก็ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๙ มาตรา ๓ นี้ ได้บัญญัติให้อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจสั่งให้นายสิบตำรวจหรือพลตำรวจออกจากราชการได้ตามเหตุที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนปัญหาก็มีว่า คำว่า “เหตุที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน” นี้จะกินความรวมถึงวิธีการที่จะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนด้วยหรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า หาได้มีความหมายรวมไปถึงวิธีการเช่นนั้นด้วยไม่ ยิ่งกว่านั้น การจะเป็นที่เห็นได้ต่อไปด้วยว่า เหตุที่จะให้ข้าราชการออกจากราชการและวิธีการที่จะกระทำเพื่อการนั้นตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ ได้บัญญัติไว้เป็นกิจจะลักษณะแยกจากกันไว้ทีเดียว ฉะนั้นหากว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจประสงค์จะให้นำวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้ด้วยแล้ว ก็จำเป็นจะต้องมีความบัญญัติไว้เช่นนั้น เมื่อพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจได้บัญญัติไว้แต่อย่างเดียวเพียงให้นำเหตุที่จะออกจากราชการมาบัญญัติไว้โดยไม่ได้บัญญัติถึงให้

นำเอาวิธีการมาใช้ด้วย ก็ย่อมแสดงให้เห็นว่าไม่ประสงค์จะให้นำวิธีการนั้นมาใช้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมานี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจสั่งให้นายสิบตำรวจหรือพลตำรวจออกจากราชการตามความในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยวินัยตำรวจ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๗๙ ได้โดยไม่ต้องตั้งคณะกรรมการสามนายทำการสอบสวนตามมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๔๙๔